

Zoetermeerse zussen gaan

Met een schitterende vierde plaats op de aflossing in Vancouver, verzilverden de Nederlandse shorttrackdames hun harde werk van de afgelopen jaren. Dit seizoen willen de vrouwen ook het publiek in eigen land laten genieten van eremetaal, namelijk op het Europees Kampioenschap, in januari in Thialf. Met in de ploeg waarschijnlijk een opvallend tweetal: de zussen Sanne (23) en Yara (20) van Kerkhof.

Yara treedt met haar plaats in de Nationale Trainingsselectie in de voetsporen van haar oudere zus. Ook Sanne werd op haar twintigste in het nationale shorttrackteam opgenomen. Voor Yara is dit een perfect moment om in te stappen, vertelt ze: "Vorig jaar zat ik al in de opleidingsploeg en mocht ik de trainingen van de NTS vanaf juli al grotendeels meedoen. Het was net een soort overgangsjaar, waardoor ik nu niet eens echt hoeft te wennen. Nu houd ik eigenlijk alles bij, qua hoeveelheid én snelheid." Sanne weet daarvoor de verklaring wel: "Wij richtten ons vorig seizoen natuurlijk helemaal op de Winterspelen, dat was het hoofddoel. Daardoor hebben wij een groot deel van het jaar niet extreem hard getraind. Yara heeft juist wel een goed jaar met hele intensieve training achter de rug en kon zo dus naar ons toe groeien."

'Tweeling'

Door de andere teamleden is Yara gelijk goed opgenomen, deels omdat ze haar zus al goed kenden.

Erg veel verrassingen stonden de ploeg dan ook niet te wachten, aldus de beide dames: "Ze noemen ons inmiddels 'tweeling', lachen ze, al zien ze de gelijkenissen zelf minder. Sanne legt uit: "Ik denk dat het hem vooral zit in dezelfde opmerkingen en dezelfde trekjes die we hebben. Maar ik zie ons altijd als twee aparte personen, ook omdat ik hier al drie jaar woon en mijn eigen leventje al heb opgebouwd." Volgens Yara is het wel prettig om een zus in de selectie en in de buurt te hebben: "Het is toch anders met familie dan met andere teamleden. Je begrijpt elkaar zonder het met woorden te zeggen, ook als het een keer minder gaat." Sanne: "Je kunt ook een keer boos op elkaar worden zonder dat je bang

hoeft te zijn voor conflicten, want je weet wat je aan elkaar hebt en dat het altijd weer goed komt." Niet dat het vaak gebeurt dat de zussen ruzie hebben, vertelt Yara: "We ergeren ons eigenlijk nooit aan elkaar, omdat we niet de hele tijd op elkaars lip zitten. Er zijn nog meer mensen, en je moet en wilt ook deelnemen aan het team."

Concurrentes

Ook op het ijs vertonen de talentvolle meiden gelijkenissen: "We zijn er allebei niet zo goed in, een hele rit op kop te rijden", stelt Sanne vast. "Maar onze technieken verschillen wel, we hebben beiden een eigen stijl. Over wedstrijd tactiek durven we nog niet zoveel te zeggen." Yara legt uit: "We hebben tot nu toe in de afgelopen seizoenen een heel ander type wedstrijden gereden. Een World Cup ga je, denk ik, met een hele andere tactiek in dan een Starclass wedstrijd (de Europese subtop-klasse, red.)."

Dit jaar vergt van de twee dan ook een hele omschakeling; doordat ze nu dezelfde wedstrijden in dezelfde categorie gaan rijden, worden ze voor het eerst ook echte concurrentes.

Sanne (links) en Yara van Kerkhof.

oor goud

h feit waar ze best wel tegenop zien, dus Yara: "Het is niet leuk om tegen je zus te rijden. Je wilt haar geen pijn doen, fysiek niet maar ook mentaal niet. Vandaar ben je misschien te lief tegen haar in de wedstrijd. Je gaat er toch over denken hoe je elkaar het minste kunt nadelen, bij andere rijders heb je dat niet, of in ieder geval veel minder." "Aan de andere kant denk ik dat we wel een goede concurrentiementaliteit hebben", zegt Yara. "Dus Sanne. Zou zij het niet vervelend vinden om van haar jongere zusje te vertrekken? Na even denken besluit ze: "Nu ze met ons heeft meegetraind niet meer. Een gegeven moment bereik je het volgende niveau, omdat de marge waarbinnen je kunt groeien kleiner wordt. En ik denk dat ik heel goed kan inzien dat Yara niet alleen meer mijn kleine zusje is, maar vooral ook een gelijkwaardige trainingspartner."

Thialf

laatste moet ook wel, gezien de ambiance van de meiden uit Zoetermeer. Daar zijn ze het namelijk helemaal eens: uiteindelijk willen ze het natuurlijk

met zijn tweeën naar de Spelen, maar dit jaar willen we eerst op het EK in Thialf goed presteren." Sanne kijkt terug op het vorige kampioenschap in Dresden: "Toen hebben we het verpest, we hadden goud kunnen hebben maar dat werd brons. Dit jaar willen we dat rechtzetten, in een vol Thialf! Ik wil ook een keer voor een groot, eigen publiek een medaille pakken", zegt ze, waarmee ze voorzichtig verwijst naar het bomvolle stadion in Vancouver. De Spelen lijken voor Sanne alweer lang geleden. "De vierde plek was heel mooi, maar stiekem ook een teleurstelling omdat we in de finale hadden moeten staan. Het lukte net niet. Daarna was ik er wel even klaar mee. Na het seizoen was ik wel even toe aan vakantie."

Met een nieuwe coach, Jeroen Otter, werkt ze toe naar nieuwe doelen. "We zijn ook erg gegroeid onder John (Monroe, red.), maar heel de groep was toe aan een nieuwe fase. Jeroen heeft een hele andere visie op techniek, en wil vooral dat we veel schaatsen om je techniek een automatisme te laten worden. Hij vindt het belangrijk dat je zelf nadenkt bij wat je doet: 'wat gebeurt er als ik mijn schouder zo draai, en als ik dat overdrijf, hoe voelt dat?' En dat hij Nederlands spreekt is toch wel een groot voordeel."

Dynamisch

De NTS is ondertussen druk bezig shorttrack in de schijnwerpers te krijgen. "In Amerika en Azië zijn we veel op tv. We hopen snel een sponsor te vinden. Maar daarvoor moet shorttrack ook in Nederland nog veel bekender worden, dus we zijn allemaal druk op twitter en met eigen websites bezig. Shorttrack is een dynamische sport en we leven in een dynamische samenleving, je zou toch zeggen dat er een sponsor te vinden moet zijn", merkt Sanne op. "En we hopen dat veel bedrijven hier naar de toevenementen komen kijken, zoals het Europees kampioenschap. En dat we dan een medaille pakken!"

